

EL REGNAT DE FERRAN VII

Ferran VII que durant la Guerra del Francès tingué el suport de jovellanistes, il·lustrats i patriotes, retorna després del **tractat de Valençay (1813)** a partir del qual Napoleó retirà les tropes que tenia a Espanya després de la derrota a la Guerra d'Independència. El regnat de Ferran VII es caracteritza per 3 etapes.

El sexenni absolutista (1814-1820). Ferran VII retornà amb un gran suport popular i conservador. Cal destacar que a l'abril de 1814 es publica el **Manifest dels Perses** en el qual un terç dels diputats de les Corts criticava durament el que s'havia esdevingut Espanya i promulgaven la restauració de la monarquia absoluta. Doncs el 4 de maig de 1814, Ferran VII realitzava un cop d'Estat de manera que abolia la Constitució de Cadis i declarava nules i sense efecte les Corts.

A partir d'aquí Ferran VII va imposar una serie de mesures com una gran repressió contra els liberals i els afrancesats, cosa que va suposar un gran nombre d'exiliats i restaurava els senyorius i la Inquisició. A això s'hi suma la inestabilitat dels seus governs i la fallida d'Hisenda. Apart també s'inicià el període d'independència de les colònies americanes que es van organitzar en juntes. Finalment, Espanya només conservà el Carib, Cuba, Filipines, Puerto Rico, Carolines, Marianes, Palau i Pacífic.

Això va crear una oposició contra Ferran VII i l'única manera de realitzar un canvi polític era amb el suport de l'exèrcit, els pronunciaments. Aquest es duïen a terme a través d'un manifest on s'explicava les raons i objectius. **Es varen produir nombrosos pronunciaments, però només un va tenir èxit que fou el de Riego al 1820 que donà pas al Trienni Liberal (1820-1823).**

Trienni liberal (1820-1823): **El rei acabà acceptant la Constitució i d'aquí ve la frase: “Marchemos francamente y yo el primero por la senda constitucional”.** Ferran VII anomena un nou govern format per elements liberals que decretaren una amnistia i convocaren eleccions a Corts. La Constitució de 1812, es caracteritzava per una divisió de poders.

El poder legislatiu: el trobam compartit entre unes corts i el rei. Els diputats eren triats per sufragi universal, masculí i indirecte. Les Corts tenien prerrogatives molt àmplies.

En quant al poder executiu es tractava d'una monarquia parlamentaria constitucional. Es troba en mans del rei i els seus ministres responsables davant les Corts. El monarca podia nomenar i destituir ministres.

El poder judicial resideix en el tribunal de justícia. Abolia les diferències estamentals i proclamava el principi d'igualtat davant la llei. Tots els ciutadans espanyols tenien l'obligació de contribuir a les despeses de l'Estat i la de defensar la nació.

Es van a dur a terme una sèrie de mesures com l'organització de la Milícia Nacional, la supressió dels mayorazgos, la desamortització de l'Església, l'abolició de la Inquisició... Això va suposar una oposició radical dels absolutistes, i als liberals va sorgir una divisió: doceañistas (moderats) defensen un liberalisme pragmàtic (Martínez de la Rosa) i veinteañistas (exaltats) que donen suport al pronunciament de 1820 (Evaristo San Miguel).

Cal dividir el Trienni liberal en dues etapes. Per una part 1820-1822 on trobem el govern liderat per Martínez de la Rosa amb reformes liberals que provocaven aixecaments absolutistes. Hi ha una insurrecció de la guàrdia reial i es van formant partides absolutistes i apareix la Regència d'Urgell, un govern paral·lel absolutista.

Per altra part 1822-1823 on trobem el govern liderat pel l'exaltat Evaristo San Miguel després de realitzar un cop d'Estat. Ferran VII demana ajuda a la Santa Aliança i en el 1822 es decideix en el Congrés de Verona intervenir a Espanya amb l'entrada dels Cent Mil Fills de Sant Lluís comandats pel duc d'Angulema, on no trobaren resistència popular de manera que Ferran VII finalment assolí el poder absolutista.

A la dècada ominosa (1823-1833) Ferran VII desfermà una repressió ferotge contra el liberalisme. El rei tornarà a aplicar totes les mesures anteriors.

Es varen a dur a terme unes reformes administratives, però degut a l'estat lamentable d'Hisenda, es pacta amb la burgesia més moderada per protegir la indústria nacional. Com a conseqüència d'això els sectors absolutistes passen a recolzar a Carles Maria Isidre. Es duran a terme una sèrie de reformes que no van agradar ni als liberals que realitzaven pronunciaments, però tampoc als absolutistes que organitzaven revoltes (revolta dels malcontents catalans, 1827).

El problema successori: La Llei Sàlica, però aplicarà la Pragmàtica Sanció al juliol 1830 perquè les dones poguessin governar davant l'impossibilitat de descendència. Naixerà, doncs, Isabel II. Però, Ferran VII es convençut pels absolutistes perquè torni a instaurar la Llei Sàlica (setembre 1832) que permetia a Carles IV aferrar-se al tron. Es produeixen els Successos de la Granja. El rei estava molt malalt i Maria Cristina, la seva dona, sabia que si volia fer reina a Isabel hauria de pactar amb els liberals. Ferran VII però es torna a recuperar i promulga un altre cop la Pragmàtica Sanció AL desembre de 1832. Ferran VII però morí finalment al 1833.

En conclusió, tot aquest conflicte derivaria al que seria la Primera Guerra Carlina que enfrontarà els carlistes i isabelins.